

Николай Лилиев

Ноци

О, тия ноци стъклени и ледни,
тъкани от луна и самота
сред плисъка отмерен на вълните,

когато заридават всички жажди
и прият от солената вода
неутолими своята отрова,

когато се издига над морето
като една покрусена душа
на гларуса изгубения писък,

и бавно в далнината отминават
на миналото мъртвите звезди:
миражни кораби.
– О, те са твои
и твои жалбите, които чуваш!
Като сърдито воинство връхлитат
ненужни укори.

И ти зовеш,
повярвал сам на своята измама:
– Върни се, моя незалязла песен,
пий вечност от това море, от тия
столетия нестихнали вълни!

Не беше ти сред бурите калена
и живите от сън не ще събудиш,
не ще ги поведеш на люта бран.

Ти беше скръб, ти беше нежна рана,
морето би могло да стане радост
за твоите неозарени дни.

И младостта ти, възкресена младост,
над неговата среброгрива пяна
като любовна ласка да звъни.

Ти би могла сега с любов да тръгнеш
като Исуса, и да укротиш
въздишките и стонът на морето...

КРАЙ

© Николай Лилиев

Източник: Словото

Набиране: Инна Атанасова, Галина Игнатова или Рейни

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7799>]